

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Csikai Attila ügyvéd által képviselt I.r. felperes, a Bán, S. Szabó & Partners Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Rausch János György ügyvéd által képviselt II.rendű felperes., a Czirják Györgyi Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Czirják Györgyi ügyvéd által képviselt III. r. felperes és a Dr. Vitári Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Vitári Jenő ügyvéd által képviselt IV.r. felpereseknek, az elsőfokú eljárásban... által, míg a másodfokú eljárásban ... által képviselt Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa (1015 Budapest, Ostrom u. 23-25., hivatkozási szám: ...) alperes ellen hírközlési ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében - amelybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a Csömör Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Csömör Magdolna ügyvéd által képviselt alperesi beavatkozó beavatkozott -, a Fővárosi Bíróság 2007. évi május hó 23. napján kelt 3.K.33.972/2005/34. számú ítélete ellen az I.r. felperes által 36. sorszám, a II. r. felperes által 39. sorszám, a III. r. felperes által 38. sorszám, és a IV. r. felperes által 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2008. évi április hó 23. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a III. r. felperes kereseti illetékfizetési kötelezettségét mellőzi, míg a IV. r. felperest terhelő - további - kereseti illeték összegét 5.000 (azaz ötezer) forintban állapítja meg.

Kötelezi a felpereseket arra, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesi beavatkozónak külön-külön 20.000 (azaz húszezer) - 20.000 (azaz húszezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - ugyancsak külön-külön 24.000 (azaz huszonnégyezer) - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásában a felperesek keresetét elutasította. Az E. Rt., a H. Rt., a II.r. felperes, a III.r. felperes, a továbbá a korábban tevékenykedő Rt. és a Kft. hálózatából indított hívások 2002. évben akként végződtek az alperesi beavatkozó jogelődjének hálózatában, hogy a hívásokat a M Rt. (a továbbiakban: M Rt.) tranzitálta. E tranzitszolgáltatásért és a hívásvégződtetés szolgáltatásért a fenti távközlési szolgáltató cégek díjfizetésre voltak kötelesek; a tranzitszolgáltatás díja a M. Rt-t, a hívásvégződtetés díja pedig az alperesi beavatkozót (jogelődjét) illette meg.

Az alperesi beavatkozó jogelődei (a továbbiakban: alperesi beavatkozó) referencia összekapcsolási ajánlatait az alperes 2002. évi július hó 11. napján hagyta jóvá határozataival és internetes honlapján azokat közzé is tette. Az új végződtetési díjak bevezetésével kapcsolatosan sem a M Rt., sem az alperesi beavatkozó nem tudott megállapodni az említett társszolgáltatókkal, ezért az alperesi beavatkozó 2003. évi április hó 16. napján több irányú kérelmet nyújtott be az alpereshez.

Az alperes által érdemben vizsgált kérelem annak megállapítására irányult, hogy 2002. évi július hó 11. napját követően az alperesi beavatkozó hálózatában történő végződtetés forgalmi szolgáltatás igénybevétele után az alperesi beavatkozó referencia összekapcsolási ajánlatában foglalt végződtetési díjakat köteles-e a társszolgáltatók a M. Rt-n keresztül történő elszámolás keretében megfizetni. Ezzel egyidejűleg az érintett szolgáltató (beavatkozó) annak megállapítását is kérte, hogy a társszolgáltatók megsértették az együttműködésre vonatkozó kötelezettségüket, míg a M. Rt. az egyenlő elbánás elvét. Végezetül az igazgatási szolgáltatási díj visszatérítését is kérte.

Az alperes az alperesi beavatkozó díjainak a társszolgáltatókkal szemben történő érvényesítése tárgyában indult eljárásában a ... napján kelt, ... számú határozatával többek között arra kötelezte a II.r., III.r. felperest, illetőleg a Rt-t, valamint a Kft-t, hogy az alperesi beavatkozó hálózatában történő végződtetés forgalmi szolgáltatás igénybevételeért fizessék meg az alperesi beavatkozónak a jóváhagyott referencia összekapcsolási ajánlatban szereplő díját. A II.r. felperes esetében 2002. évi július hó 11. napjától 2003. évi május hó 16. napjáig, a III.r. felperes esetében 2002. évi július hó 11. napjától 2003. évi április hó 1. napjáig, a IV.r. felperes esetében 2002. évi július hó 11. napjától 2003. évi április hó 29. napjáig, míg a Rt. és a Kft. esetében 2002. évi július hó 11. napjától 2002. évi október hó 1. napjáig terjedő időszakokra szolt az elszámolási kötelezés, a M. Rt. közbeiktatásával. Megállapította továbbá az alperes, hogy a M. Rt. megsértette az együttműködési kötelezettséget, és az egyenlő elbánás elvét is. Kötelezte a M. Rt-t, hogy az alperesi beavatkozónak térítse meg a megfizetett igazgatási szolgáltatási díjat.

A M. Rt. keresettel nem élt.

Az alperes határozatában kiemelte, hogy hatásköre a hírközlésről szóló 2001. évi XL. törvény (a továbbiakban: Hkt.) 88.§-ának a), g), h) pontjai alapján állt fenn, és az alperesi beavatkozó kérelme alapján arról döntött, hogy 2002. évi július hó 11. napját követően a kérelmező, azaz az alperesi beavatkozó hálózatában történő végződtetés forgalmi szolgáltatás igénybevétele után a jóváhagyott referencia ajánlat szerinti végződtetési díjakat kell-e megfizetnie a társszolgáltatóknak a M. Rt-n keresztül való elszámolással, vagy sem. Véleménye szerint az erről való rendelkezés a Hkt. 105.§-ának (1) bekezdésén, ezen keresztül a Hkt. 39.§-án és 42.§-ának (1) bekezdésén alapult, illetőleg a 251/2001. (XI.18.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Hrsz.) 25.§-ának (5) bekezdésén. Az együttműködési kötelezettség elmulasztásáért azért marasztalta el a M. Rt-t, mert a végződtetési forgalmi szolgáltatás díját nem a jogszabály szerint számolta el, ezen díjak érvényesítését elmulasztotta. Az egyenlő elbánás elvének megsértését abban látta, hogy a referencia ajánlat jóváhagyását, elfogadását követő időben a díjak alkalmazásának kikényszerítése tekintetében a M. Rt. másként járt el a Rt. és a Kft. esetében mint az egyéb társszolgáltatók tekintetében, ugyanis ezek a társaságok a jóváhagyást követően megfizették a jóváhagyott díjakat a M. részére, míg más társszolgáltatóktól ezt nem követelte meg. Az igazgatási szolgáltatási díj viselésére való kötelezés a Hkt. 98.§-ának (1) bekezdés h) pontján alapult. Egyebekben az alperesi beavatkozó kérelmét elutasította.

A felperesek (és jogelődek) az alperesi határozat megváltoztatása iránti keresetükben vitatták az alperesi hatáskör fennálltát, az eljárási határidőn túli kötelezés jogszerűségét, a tényállás feltárásának megtörténtét, az igény határidőben történő és közvetlen érvényesíthetőségét, kötelmi jogviszony hiányában a referencia ajánlat szerinti díjfizetési kötelezettségük meglétét, az alperesi határozat végrehajthatóságát. A II. r. felperes az eljáró tanács összetételét is kifogásolta.

Az alperes a felperesek keresetének elutasítását kérte. Hatáskörét változatlanul a Hkt. 88.§-ának a), g) és h) pontjában foglaltakra alapította kiemelve, hogy az alperesi beavatkozó kérelme kapcsán a hálózati szolgáltatás árával kapcsolatos vitában kellett döntenie, mely elválaszthatatlan volt az ügyfelek hálózati szerződéses jogviszonyainak vizsgálatától, értelmezésétől. Álláspontja az volt, hogy a referencia összekapcsolási ajánlatban szereplő végződtetési forgalmi szolgáltatás díját annak - akár közvetett - igénybevétele esetén is a referencia ajánlat jóváhagyásától a hírközlési piacon szereplő jogalanyoknak alkalmazniuk kell. E körben változatlanul a Hrsz. 25.§-ának (5) bekezdésére utalt. Kifejtette, hogy konkrét fizetési kötelezettséget nem állapított meg, mert az a felek közötti elszámolás eredménye. Rámutatott arra, hogy az elszámoláshoz szükséges információk, adatok rendelkezésre állnak, így határozata végrehajtható. A visszamenőleges alkalmazás tényét és az erre vonatkozó állításokat vitatta. Előadta, hogy nincsen rendelkezés arra nézve, hogy az egyes eljárási cselekményeket végző döntőbiztosnak a határozathozatalban is részt kell vennie, ezért ennek elmaradása nem tekinthető eljárási szabálysértésnek.

Az alperesi beavatkozó valamennyi eljárásban kérte a felperesi keresetek elutasítását. Az alperes határozatának helyessége mellett állította, hogy referencia ajánlatának jóváhagyását követően a végződtetés díjai megállapodás tárgyát nem képezhettek és nem került sor visszamenőleges díjalkalmazásra sem. Kiemelte, hogy a M. Rt-nek a kvázi hatósági árnak minősülő végződtetési díjakat érvényesítenie kellett volna szerződéses viszonyaiban. A jogérvényesítési határidő elteltét - mind a szubjektív, mind az objektív határidő tekintetében - vitatta, részletesen bemutatva, hogy jogérvényesítésének folyamatában mindkét határidőt megtartotta.

Az ugyanazon határozat ellen külön perben előterjesztett felperesi kereseteket elutasító elsőfokú bírósági ítéleteket a Fővárosi Ítéltábla 2005. évi szeptember hó 7. napján meghozott végzéseivel hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, mivel az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályának megsértésével, az érdekeltek beavatkozásra felhívásának mellőzésével hozta meg döntését, melyet a másodfokú bíróság súlyos, és a másodfokú eljárásban nem orvosolható szabályszegésnek minősített. Az új eljárásra előírta az érdekeltek beavatkozás lehetőségéről való tájékoztatást, illetőleg a felek és a beavatkozók nyilatkoztatását arról, hogy mi volt az egymásnak megfizetett díjak pontos összege.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság valamennyi, előtte folyamatban lévő eljárást egyesítette és a felperesek keresetét egy eljárásban bírálta el.

A peres felek változatlanul fenntartották a korábban előadottakat, míg az alperes kiemelte, hogy a jogvesztő határidő elteltét a 2002. évi július hó 11. napja előtti időszakra elismerte, ugyanakkor az azt követő időszakra nem. Hatáskörének jogalapját változatlanul a Hkt. 88.§-ának idézett pontjaiban jelölte meg, és utalt a Hkt. 40.§-ának (1) bekezdésére is.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján. Megállapította, hogy az együttműködési kötelezettség kiemelkedő törvényi kötelezettség a hírközlési szolgáltatások területén. Az egyes szolgáltatók közötti polgárjogi megállapodás mellett lehetőséget látott a hatósági beavatkozásra. Az alperes hatáskörét igazoltnak találta a Hkt. 88.§-a alapján. Rámutatott arra, hogy az alperesnek az együttműködési kötelezettség megsértése esetén való fellépésre törvényi lehetősége volt. Elfogadta, hogy az alperesi eljárás nem a díjfizetési kötelezettség megsértése miatt, hanem a hálózati szolgáltatás árával kapcsolatosan folyt. Egyetértett az alperessel abban, hogy a végződtetés és a tranzitszolgáltatás hálózati szolgáltatásnak minősül, a hálózati szolgáltatás ára pedig elválaszthatatlan a felek hálózati szerződéses viszonyának értelmezésétől, vizsgálatától. Az ügy érdemében kimondta, hogy a díjfizetési kötelezettséget önmagában a szolgáltatás igénybevétele megalapozta. Utalt a jogerős határozattal elfogadott referencia ajánlatban foglalt végződtetési díjakra és kiemelte a M. Rt. közvetítő szerepét,

tranzitszolgáltatását rögzítve, hogy a hívásvégződtetést az alperesi beavatkozó végezte. Véleménye az volt, hogy a 2002. évi október hó 1. napja előtti időre csak eltérő megállapodás alapján mentesülhetnének a felperesek a referencia ajánlat szerint díj megfizetése alól. Kiemelte, hogy a jelentős piaci erejű szolgáltatóként azonosított szolgáltató referenciaajánlat készítési kötelezettsége, annak hatósági jóváhagyása a társszolgáltatók oldalán az e szerinti díjfizetési kötelezettséget alapozza meg, melyet a Hrsz. 25.§-ának (5) bekezdése alátámaszt. Az alperesi határozatot nem tartotta végrehajthatatlannak, és e körben utalt a korábbi folyamatos elszámolásra, a szolgáltatóknál fellelhető forgalmi adatokra, a napszaki bontáshoz szükséges adatállomány rendelkezésre állására.

Az I.r. felperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és kereseti kérelmének elfogadását kérte. Álláspontja az volt, hogy az ítéletre vonatkozóan indokolást nem tartalmaz, mivel az elsőfokú bíróság a M. Rt-t és a Rt-t, valamint a Kft-t mint jogi személyt összekeverte, így kereseti kérelméről sem döntött. Ez okból az ítélet kiegészítését is kérte. A másodfokú tárgyaláson csatlakozott a többi felperes fellebbezési kérelméhez.

Az elsőfokú bíróság az ítélet kiegészítés iránti kérelmet a 2007. augusztus 24. napján kelt 43. sorszámú végzéssel elutasította.

A felperesek fenntartott fellebbezésükben az elsőfokú ítélet kereseti kérelmük szerinti megváltoztatását kérték, illetőleg a II. és III. r. felperes másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Vitatták a jogsértés elkövetését, az alperesi eljárás jogszerűségét, az alperesi hatáskör értelmezését. Állították, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel, ezért téves következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy az együttműködési kötelezettséget megsértették, illetőleg végződtetési szolgáltatást vettek igénybe az alperesi beavatkozótól. Hiányolták az ítélet teljes körű indokolását. A szerződéses szabadságra és a jogbiztonság követelményére utaltak.

Az alperes korábbi perbeli nyilatkozatainak fenntartása mellett a felperesek fellebbezésének elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az alperesi beavatkozó ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira figyelemmel.

A felperesek fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelmek és fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a határozathozatalhoz szükséges tényállást feltárta, a releváns körülményeket figyelembe vette és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján megalapozott döntést hozott, melyet kellő mértékben indokolt. A felperesek fellebbezésükben olyan érveket nem vonultattak fel és olyan körülményekre nem hivatkoztak, amelyek az elsőfokú ítélet megváltoztatásához, vagy hatályon kívül helyezéséhez vezethettek volna.

A felperesek eljárásjogi kifogásaira figyelemmel kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi határozat jogszerűségének megítéléséhez szükséges releváns tényeket ítéletében rögzítette, további (figyelembe nem vett) körülményekre, illetőleg az ügy megítélését alapjaiban érintő ténybeli tévedésekre a felperesek sem hivatkoztak. E körben nem értékelhető az az előadás, hogy egy bizonyos körülmény jogi megítélésben eltérés van a felperesek és a bíróság között (szerződéses jogviszony hiánya - díjfizetési kötelezettség fennállta). Ezért minden alapot nélkülözött a tényállás feltárásának hiányára vonatkozó érvelésük.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntése szempontjából jelentős kérdésekre ítéletében választ adott, így indokolási kötelezettségének e vonatkozásban is eleget tett, e körben jogsértés nem volt megállapítható.

Az ügy érdemi megítélését illetően a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi érvekkel. Ennek alátámasztásaként arra mutat rá, hogy 2002-ben az alperesi beavatkozó (jogelődje) hálózatában történt felperesi hívások végződtetése érdekében a M. Rt. és az alperesi beavatkozó által elvégzett hálózati szolgáltatásokat nem lehet egységes szolgáltatásnak tekintetni.

A Hrsz. 1. számú melléklete pontosan meghatározza a perbeli két hálózati szolgáltatás fogalmát, amely alapján egyértelműen megállapítható, hogy a M. Rt. kizárólag tranzitforgalmi szolgáltatást nyújtott, mivel az egyik összekapcsolási ponttól a másik összekapcsolási pontig továbbította a felperesek (előfizetőinek) hívását, ugyanakkor a végződtetés forgalmi szolgáltatást, azaz az összekapcsolási ponttól a hívott előfizető hálózati végpontjára történő hívástovábbítást (azaz a hívott személy kapcsolását) az alperesi beavatkozó végezte. Ez utóbbi szolgáltatást, azaz az alperesi beavatkozó előfizetőjének kapcsolását az alperesi beavatkozó hálózatában a M. Rt. elvégezni nem tudta, így ezt a szolgáltatást kizárólag az alperesi beavatkozó nyújthatta, ezért volt ő ezen a piacon jelentős piaci erejű szolgáltatóként azonosított többek között.

Mivel a két hálózati szolgáltatás (tranzit forgalmi és végződtetési) elkülönülten volt nyújtható, ezért ezen szolgáltatások ellenértékét is elkülönülten kellett - a M. Rt-n keresztül - megfizetni. A M. Rt-nek megfizetett díj tartalmazta a tranzit szolgáltatás díját, és a végződtetés díját, mely utóbbi az alperesi beavatkozónak járó ellenérték volt. Az alperesi beavatkozónak járó díj beszedésére a M. Rt. volt köteles a fennálló polgárjogi megállapodás folytán.

Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a végződtetés forgalmi szolgáltatás ellenértékének meghatározásakor kiemelt a jelentősége annak, hogy a végződtetési szolgáltatást nyújtó szolgáltató jelentős piaci erejűként azonosított e piacon és e szolgáltatása tekintetében referencia ajánlattételre volt köteles. Ez esetben ugyanis szolgáltatását a jóváhagyást követően kizárólag a referencia ajánlatban szereplő díjon nyújthatta. Egyébként ez következik az egyenlő elbánás

elvéből, illetőleg abból az elvárásból is, hogy a piacon jelenlévő szolgáltatók azonos feltételekkel tevékenykedhessenek. Az ezt a tétel tagadó felperesi álláspont a vonatkozó jogszabályi rendelkezések kiragadott és nem egységes értelmezéséből fakad.

Figyelemmel arra, hogy a hívásvégződtetést az alperesi beavatkozó hálózatban kizárólag az alperesi beavatkozó nyújthatta és szolgáltatásának ára 2002. évi július hó 11. napjától az alperes által jóváhagyottan meghatározott volt, szolgáltatásának ellenértéke kizárólag ez az ár (díj) lehetett. Ezt voltak kötelesek a hírközlési piacon tevékenykedő szolgáltatók számára végződtetési díjként - akár közvetlenül, akár közvetve - megfizetni.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi beavatkozó bejelentése a hírközlési szolgáltatók együttműködési kötelezettségével (elősegítésével, egyeztetéssel) és a hálózati szolgáltatás árával volt kapcsolatos, így az alperesi hatáskör egyértelműen a Hkt. 88.§-ának a), g) és h) pontján alapult.

Az alperesi intézkedés jogszerűségét a Hkt. 98.§-ának (1) bekezdés c) pontja adta. Alapelv, hogy a szolgáltatásért ellenszolgáltatás jár, így ha a társszolgáltatók igénybe vették az alperesi beavatkozó szolgáltatását, akkor annak ellenértékét a szolgáltatónak - közvetett úton is - megtéríteni voltak kötelesek. Azzal, hogy a referencia ajánlat jóváhagyása ellenére vitatták a társszolgáltatók a végződtetési szolgáltatás árát (az ellenszolgáltatás mértékét), holott ennek lényegét saját végződtetési szolgáltatásuk révén is ismerték, az együttműködési kötelezettségüket megszegték, ez pedig kötelezésükre okot adott.

A határozat végrehajthatatlanságával kapcsolatos érvek elsőfokú bíróság általi cáfolatát maradéktalanul elfogadva csak azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a tényleges teljesítés megtörténte nyilvánvalóvá tette ezen hivatkozások alaptalanságát.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a felperesek keresetének elutasításáról; a felperesek olyan eljárásjogi szabályszegésre nem hivatkoztak, amely - a Legfelsőbb Bíróság KK. 31. számú állásfoglalása alapján - az alperesi határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethetett volna, érdemi éveikre az elsőfokú ítélet kellő cáfolatot adott, ugyanakkor az elsőfokú ítélet jogsértő voltát sem tudták igazolni a fellebbezési eljárás során.

Ezért a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy az elsőfokú bíróság kereseti illeték viseléséről való téves rendelkezését - a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján - korrigálta.

A sikertelenül fellebbező felpereseket a másodfokú bíróság a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése, 82.§-ának (2) bekezdése és a Pp. 83.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesi beavatkozó perköltségének külön-külön való megfizetésére,

míg az alperes másodfokú perköltségéről való rendelkezést a Pp. 75.§-ának (3) bekezdése alapján mellőzte.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a III. r. felperes a keresetlevelén lerótt 15.000 forint, míg a IV. r. felperes 10.000 forint kereseti illetéket, így az 1990. évi XCIII. törvény 43.§-ának (3) bekezdése alapján a IV. r. felperesnek további 5000 forint kereseti illetéket kell viselnie, míg mivel a III r. felperes pedig a szükséges mértékű kereseti illetéket leróta, így az elsőfokú bíróságnak az illeték viseléséről való rendelkezése vele szemben téves volt. A felperesek a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján - figyelemmel a perköltségre vonatkozó rendelkezésekre - külön-külön kötelesek a fellebbezési illeték viselésére.

A másodfokú ítélet ellen a Hkt. 101.§-ának (8) bekezdése alapján nincs helye felülvizsgálatnak.

B u d a p e s t, 2008. évi április hó 23. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. tanácselnök, **dr. Fehérné dr. Tóth Kincső** s.k. előadó bíró, **dr. Bacsa Andrea** s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági írnok